

Sygn. akt II Ka 375/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Agata Kowalska SSO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2021 r.

sprawy **M. J.**

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 62b ust. 2 powołanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 16 marca 2021 r. sygn. akt II K 1386/20

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 420 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 375/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 marca 2021 r., sygn. II K 1386/20****1.2. Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwińźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
1.	<p>- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na bezpodstawnym określeniu <u>negatywnej prognozy wobec M. J.</u> oraz przyjęciu, że nie będzie on przestrzegał porządku prawnego, przy niesłusznym uwzględnieniu dotychczasowej karalności oskarżonego i nadaniu tym okolicznościom zbyt dużej wagi, co w konsekwencji spowodowało nieprawidłowe zastosowanie dyrektyw z art. 53 § 1 i 2 kk i orzeczenie wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernie surowej kary 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony wyraził skruchę, przeprosił funkcjonariuszy oraz nie figuruje w Krajowym Rejestrze Karnym jako osoba karana, co winno skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności w dolnej granicy zagrożenia ustawowego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

- **obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk i art. 410 kpk**, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dowolne, niezajdujące oparcia w materiale dowodowym ujawnionym w toku rozprawy, ustalenie, że w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, oskarżony posiadał znaczną ilość środka odurzającego oraz znaczną ilość nowej substancji psychoaktywnej w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste, których ilość mogłaby wystarczyć na przygotowanie porcji handlowych narkotyków w znacznej ilości, nie pochyłając się kompletnie nad tym, że z uwagi na brak analizy chemicznej zabezpieczonych narkotyków (szczegółowych badań na zawartość THC w chociażby 1 gramie celem ustalenia procentowej siły narkotyku) nie sposób z zebranego materiału ustalić, na ile faktycznie porcji handlowych wystarczyłaby zabezpieczona substancja o nazwie „baba jaga”, czym nie sposób jest również bez żadnych wątpliwości ustalić, iż była to ilość znaczna;

- **rażąca niewspółmierność orzeczonej nawiązki** na rzecz Stowarzyszenia (...), ul. (...), (...)- (...) W. w kwocie 15.000 zł, uznając, iż kwota ta mieści się w możliwościach finansowych i majątkowych oskarżonego, gdzie z materiału dowodowego wynika, iż oskarżony nie posiada żadnych oszczędności ani stałego zatrudnienia oraz biorąc pod uwagę wysokość wymierzonej represji karnej nie będzie on miał możliwości uiścić tak wysokiej kwoty, co tym samym narazi oskarżonego na

	dotatkowe, niepotrzebne koszty i problemy;
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego była zwrócona przeciwko w pkt. I w zakresie kary, a w pkt. III co do całości, w istocie kwestionuje kwalifikację prawnej czynu przypisanego oskarżonemu jako wypełniającego znamiona przepisu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, Skarżący postulował uznanie, iż ilość posiadanych przez M. J. środków odurzających nie powinna zostać uznana za ilość „znaczna” w rozumieniu w/w przepisu, ze wszystkimi tego konsekwencjami, w tym granicami zagrożenia ustawowego, a zatem zaprzecza sam sobie, bowiem znaczna ilość jest znamieniem przestępstwa, a nie wymiaru kary.</p> <p>Biorąc pod uwagę, iż miarą surowości kary nie jest ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo. Tej samej wysokości kara może być za jedno przestępstwo nadmiernie surowa, a za inne – rażąco łagodna (por. wyrok SA w Krakowie z 28.12.2000 r., <u>II AKa 226/00</u>, KZS 2001/1, poz. 25), Sąd Okręgowy odpowie na zarzuty skarżącego w innej kolejności aniżeli wynikałoby to z podniesionych zarzutów. Celem zapewnienia logiczności i porządku wyводу w pierwszej kolejności należało omówić dlaczego uznano pierwszoinstancyjną subsumpcję za prawidłową, a zatem jakie w ogóle były granice kary możliwej do</p>	

orzeczenia wobec M. J., następnie omówiono współmierność kary wymierzonej temu oskarżonemu w I instancji, kwestię warunkowego zawieszenia jej wykonania, na zakończenie zaś nawiązkę na rzecz Stowarzyszenia Monar.

Rozpoczęcie wywodu od zarzutu z pkt 1 apelacji i kwestii pozytywnej prognozy kryminologicznej, *condicio sine qua non* warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, Sąd Okręgowy uznał za zaburzające porządek rozważań, w których powyższe zagadnienia są ze sobą ściśle związane i jedno stanowi konsekwencję kolejnego. Tym bardziej, że aby rozważyć zasadność warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jej wymiar nie może przekraczać roku.

Obrońca oskarżonego w kontekście prawidłowości kwalifikacji prawnej podniósł, iż Sąd I instancji nie uwzględnił w żaden sposób rodzaju posiadanego przez oskarżonego środka odurzającego, a w przypadku zarzutu posiadania jest to jeden z elementów branych pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wskazał przy tym, iż marihuana należy do tzw. narkotyków miękkich, jej posiadanie niesie zatem mniejszą szkodliwość społeczną niż posiadanie np. amfetaminy. Co do zasady należy się zgodzić ze skarżącym, aczkolwiek zarzut stawiany oskarżonemu w tej sprawie nie dotyczył wyłącznie 424,124 g netto suszu konopi lecz 3 rodzajów substancji odurzających, poza w/w suszem, 4 tabletek MDMA o wadze 1,620 g netto i aż 1666,380 gr netto substancji „nowej” psychoaktywnej z grupy III – NPS, określanej potocznie jako

„baba jaga” (wg załącznika do Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r., Dz. U. 2018 r., poz. 1591 z późn. zm.). Tempo odkrywania nowych substancji działających na ludzki organizm w sposób podobny do narkotyków, środków odurzających, czy substancji psychotropowych, nierzadko bardziej niebezpiecznych dla ludzi niż one same, jest znacznie szybsze od zmian legislacyjnych, choćby dokonywanych, jak w przypadku „nowych” substancji odurzających, stosownym rozporządzeniem Ministra Zdrowia.

Środki odurzające czy substancje psychotropowe, będące przedmiotem czarnorynkowego obrotu, z różnych powodów, czy to z uwagi na uwarunkowania technologiczne związane z ich produkcją, co sprawia, że występują w niej różnego rodzaju zanieczyszczenia, czy też poprzez praktykę dodawania tzw. wypełniaczy w celu zwiększenia ich masy i zwielokrotnienia zysków, przedstawiają zróżnicowaną jakość, co nie oznacza, że przedmiotem nielegalnego obrotu nie jest całość tej substancji, jako substancji narkotykowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. III KK 1261/17, LEX nr 2408302). Dla przypisania oskarżonemu odpowiedzialności z art. 62 ust. 2 ustawy nie jest konieczne dokładne ustalenie, ile substancji aktywnej (zabronionej) znajdowało się w posiadanej przez niego substancji. Chociaż substancje psychotropowe będące przedmiotem nielegalnego obrotu (posiadania) z reguły nie są czystym narkotykiem z uwagi na mogące się pojawić w procesie produkcji zanieczyszczenia albo

celowe dodawanie zwiększających masę tzw. wypełniaczy, to w toku postępowania w celu wydania prawidłowego orzeczenia nie zachodzi konieczność oddzielenia (w zależności od procentowej jakości narkotyku) innych substancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2014 r., sygn. III KK 208/14, LEX nr 1495843, KZS 2014/11/29, Prok.i Pr.-wkl. 2014/11-12/1). Mając na względzie przytoczone powyżej orzecznictwo, uznano, iż zarzut dotyczący braku przeprowadzenia badań biegłego odnośnie zawartości THC w substancji określonej przez obrońcę jako „baba jaga”, nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy, w składzie orzekającym w tej sprawie, stoi na stanowisku, iż brak było podstaw, aby ignorować dotychczasowe orzecznictwo dotyczące innych substancji narkotycznych i w preferencyjny sposób traktować posiadanie innej, nowej substancji.

Bezzasadnym było także stanowisko obrońcy nadmiernie podkreślające przeznaczenie przez oskarżonego substancji na własny użytek w kontekście kwalifikacji prawnej. „Znaczna ilość” stanowi kryterium obiektywne i jest mierzona ilością porcji konsumpcyjnych (różnych wagowo w zależności od rodzaju narkotyku, a konkretnie jego mocy odurzającej), niezależne od tego, czy środek odurzający lub substancja psychotropowa przeznaczone są do zaspokojenia własnych potrzeb sprawcy, czy też sprawca ma względem nich inne zamiary. Okoliczność ta może i powinna mieć znaczenie jedynie przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, a w konsekwencji przy wymiarze kary (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4

sierpnia 2017 r., sygn. II AKa 168/17, LEX nr 2347811).

Kwalifikacja prawna czynu oskarżonego jako art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca o przeciwdziałaniu narkomanii pociągała za sobą określone zagrożenie ustawowe, tzw. widełki. Jest to występki, zagrożony karą pozbawiania wolności od roku do lat 10. Nie dostrzegając podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary, w tych też granicach należało rozważyć współmierność rozstrzygnięcia o karze wymierzonej oskarżonemu M. J. w I instancji.

Wykładni przesłanki „rażącej niewspółmierności” poświęcone jest bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, pozostaje ono stabilne niezależnie od okresu, z którego pochodzi oraz jednolite we wszystkich częściach kraju. Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby określić - również w odbiorze zewnętrznym - jako rażąco niewspółmierną, tzn. niewspółmierną w stopniu nie pozwalającym na jej akceptację (por. postanowienie SN z 26.02.2020 r., V KK 382/19, LEX nr 2946540).

Zgodnie z dyrektywami wymiaru kary, określonymi w przepisie art. 53 § 1 i 2 kk, Sąd wymierzając karę winien mieć na względzie to, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, a także brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, która kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zważyć powinien także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób jego życia przed jego popełnieniem i jego zachowanie się po dokonaniu zarzucanego mu czynu.

Oskarżony dopuścił się przestępstwa umyślnego, zaś dobrem chronionym przez ustawę z dnia 29 lipca 20005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest przede wszystkim zdrowie człowieka. Według zamysłu ustawodawcy zmierza ona do wyeliminowania uzależnień od różnorodnych substancji odurzających i z uwagi na to, iż narkotyki stanowią czynnik wysoce kryminogeny - do marginalizacji patologii społecznych związanych z ich zażywaniem. Otwarta pozostaje przy tym kwestia właściwego określenia stopnia niebezpieczeństwa dla jednego z najbardziej restrykcyjnie chronionych przez polskiego ustawodawcę dóbr jakimi są zdrowie i życie w odniesieniu do możliwości jednoczesnego odurzenia wielu osób, z uwagi na „znaczną ilość” tychże substancji, których rodzaj ma w sprawie kapitalne znaczenie. Oskarżony posiadał przecież znaczne ilości zróżnicowanego asortymentu

narkotyków. Nadto, będąc osobą dorosłą, o pełni ukształtowanej osobowości i ustabilizowanym życiu osobistym, działał z pełną poczytalnością i niezakłóconą w żaden sposób świadomością bezprawności swojego zachowania oraz ryzyka poniesienia dolegliwości ewentualnej odpowiedzialności karnej. Wskazać przy tym należy, iż niniejszej sprawie zarówno stopień winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości jego czynu jest wysoki. W ocenie Sądu Okręgowego, wymaga on zdecydowanej relacji organów wymiaru sprawiedliwości, w szczególności biorąc pod uwagę, iż dotyczy substancji „nowych”, zaś orzeczona kara winna pełnić także funkcję prewencji generalnej, trafiając do określonego kręgu adresatów, trudniących się produkcją i obrotem narkotykami, kształtując w nich pozbawione wątpliwości przekonanie o nieuchronności poniesienia odpowiedzialności karnej za czyny penalizowane przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii. I to nie tylko w odniesieniu do substancji znanych od lat, ale także w odniesieniu do substancji „nowych”, których składy chemiczne są sukcesywnie i stale udoskonalane w procesie produkcji w sposób uwzględniający zarówno postęp technologiczny, jak i najnowszą wiedzę chemiczną. Nadążając z produkcją takich środków ich producenci i konsumenci muszą wyrobić w sobie pozbawione wątpliwości przekonanie, iż organy wymiaru sprawiedliwości również nadążają: po pierwsze – ze skatalogowaniem tychże środków w stosownym rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości, po drugie zaś – ze ściganiem i karaniem za tego rodzaju czyny w analogiczny

sposób jak w odniesieniu do innych narkotyków. Chociaż analizy stopnia społecznej szkodliwości czynu, rzeczywiście zabrakło w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, niniejsze rozważania musiały zrekompensować skarżącemu ów brak, w szczególności przy uwzględnieniu przepisu art. 455a kpk. Jednocześnie należytego zważenia i uwzględnienia w wymiarze kary wymagały skorelowane z niniejszą sprawą okoliczności łagodzące, takie jak dotychczasowa niekaralność oskarżonego oraz jego ustabilizowany tryb życia. Na pierwszy plan wysunąć przy tym należało pozytywną postawę oskarżonego po popełnieniu zarzucanego mu czynu, szczere wyjaśnienia i przyznanie się do winy, zasługujące na aprobatę organów wymiaru sprawiedliwości. Jednocześnie Sąd ferując rozstrzygnięcie o karze i wając w tym względzie postawę oskarżonego powinien pamiętać o ucieczce podjętej przez oskarżonego podczas czynności przeszukania garażu, w obecności 2 funkcjonariuszy Policji, która po pościgu zakończyła się jego ujęciem. Postawa oskarżonego nie była zatem krystalicznie czysta i na każdym etapie postępowania równie wzorcowa. Oczywiście, w zupełności rację miał skarżący odnośnie zatarcia skazania w odniesieniu do wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. II 297/19 (k. 65 wyrok i k. 323 informacja, iż oskarżony nie figuruje w kartotece karnej KRK), aczkolwiek uchybienie to nie mogło wywołać postulowanego skutku w postaci złagodzenia kary pozbawienia wolności z uwagi na stwierdzenie przez Sąd Odwoławczy „rażącej” niewspółmierności kary

wymierzonej w I instancji. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż waga dotychczasowej niekaralności, stanowiąca zawsze okoliczność łagodzącą, traci na znaczeniu w odniesieniu do osób młodych, które znajdują się na początku swojej drogi życiowej, a zyskuje w sytuacji osób starszych, które przez lata i dziesięciolecia prawidłowo funkcjonowały w społeczeństwie. Zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego nabycie przez niego „na własny użytek” substancji o masie w sumie ponad 2 kg, których dotyczył zarzut z aktu oskarżenia, miało nastąpić na rok przed ich ujawnieniem. I chociaż kryterium limitującym karalność posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych z całą pewnością nie jest długotrwałość ich dzierżenia (por. wyrok SA W Lublinie z dnia 13.03.2007 r., sygn. sygn. II AKa 28/07), Sąd Okręgowy okresu uzależnienia oskarżonego nie poczytał za okoliczność zdecydowanie łagodzącą, tak dalece aby wzruszyć rozstrzygnięcie o karze. Zetknięcie się oskarżonego z narkotykami i substancjami odurzającymi w młodym wieku i jednocześnie prawidłowe funkcjonowanie w społeczeństwie, na które powoływał się obrońca, nie mogło tłumaczyć bezprawności zachowania oskarżonego. Wśród młodych ludzi zetknięcie się ze środkami odurzającymi w młodym wieku nie stanowi rzadkiego fenomenu, oskarżony wybrał jednak ścieżkę, którą chciał kroczyć po pierwszym tego rodzaju kontakcie, zdając sobie sprawę z konsekwencji prawnych swojego zachowania i ilości środków pozostających w jego dyspozycji. Zgodnie z art. 73a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jeżeli przemawiają za tym

względy lecznicze i wychowawcze, skazanemu uzależnionemu od środków odurzających, substancji psychotropowych lub nowych substancji psychoaktywnych, odbywającemu karę pozbawienia wolności za przestępstwo popełnione w związku z używaniem takich środków lub substancji można udzielić przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności, o której mowa w art. 153 § 1 kodeksu karnego wykonawczego, w celu podjęcia leczenia lub rehabilitacji. Tego rodzaju rozwiązania i możliwości uwzględniają uzależnienie sprawców przestępstw penalizowanych przez ustawę o przeciwdziałaniu narkomanii. Zasadność przeprowadzenia wywiadu środowiskowego odnośnie oskarżonego, wymagała rozważenia czy chociażby najlepsze dane, na korzyść oskarżonego, cokolwiek zmieniają w rozstrzygnięciu o karze. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż przewaga okoliczności obciążających powoduje, iż mające subsydiarne znaczenie dla rozstrzygnięcia o karze dane pochodzące z wywiadu środowiskowego, nic w tej kwestii nie zmieniają.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, Sąd Okręgowy uznał, iż w realiach niniejszej sprawy, karą zasadniczą, adekwatną do przypisanego oskarżonemu czynu będzie bezwzględna kara 2 lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności pozbawienia wolności, jaką oskarżony odbędzie w warunkach izolacji penitencjarnej, a której to część odbył już w ramach tymczasowego aresztowania (oskarżony w AŚ przebywa od października 2020 r.) Odpowiada ona prawnokarnej ocenie czynu

oskarżonego oraz osobistym cechom M. J. stanowiąc należyte zważoną kompilację i bilans wskazanych wyżej okoliczności obciążających oraz łagodzących. Podkreślenia wymaga przy tym, iż pozostaje ona w dalszym ciągu karą zbliżoną do dolnej granicy zagrożenia ustawowego przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Wymiar współmiernej kary pozbawienia wolności nie pozwalał na jej warunkowe zawieszenie (art. 69 § 1 kk – do 1 roku pozbawienia wolności).

Odnosząc się na zakończenie do kwestii współmierności nawiązki w wysokości 15.000 zł orzeczonej od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia Monar, przypomnieć należy, iż obecnie nawiązka została zaliczona do środków kompensacyjnych, a nie jak to miało miejsce przed 1.07.2015 r., do środków karnych. Pomimo tego, nie utraciła jednak w pewnych sytuacjach również charakteru represyjnego. Jej wymiar determinowany powinien być zatem z jednej strony w odniesieniu do całokształtu dyrektyw sądowego wymiaru kary (art. 53 kk), zaś z drugiej winien respektować funkcję kompensacyjną, co w przypadku analizowanej sprawy wiąże się z partycypacją w społecznych kosztach leczenia i zapobiegania zjawisku narkomanii. obrońca oskarżonego postulując jej obniżenie podniósł jedynie, iż orzeczone w I instancji nawiązka nie uwzględnia możliwości finansowych oskarżonego. Z tym argumentem, Sąd II instancji również się nie zgodził. Z akt sprawy wynika, iż oskarżony jest bezdzietnym kawalerem, nie posiada zobowiązań kredytowych i alimentacyjnych.

<p>Racjonalność nałożenia na oskarżonego obowiązku uiszczenia nawiązki prowadzi do wniosku, iż winien on ponieść koszty leczenia osób, które podobnie jak on popadły w nałóg oraz koszty profilaktyki antynarkotykowej. Określona przez Sąd I instancji suma nawiązki ustalona została w sposób na tyle wymierny, iż istotnie, a nie jedynie pozornie, pozwoli podmiotom zaangażowanym w realizację celów w postaci zapobiegania i zwalczania narkomanii działania takie rzeczywiście realizować.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o przeprowadzenie dowodu z wywiadu środowiskowego oskarżonego M. J. przez kuratora sądowego w miejscu jego stałego zamieszkania celem ustalenia jego sytuacji rodzinnej, osobistej, dochodowej i majątkowej oraz dotychczasowego sposobu życia oskarżonego i postawy społecznej;</p> <p>- o zmianę wyroku w pkt I poprzez wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt III poprzez wymierzenie oskarżonemu nawiązki w kwocie 1.000,00 zł</p> <p>Alternatywnie, o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów dążących do wzruszenia pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o represji karnej</p>		

wymierzonej oskarżonemu w związku z niniejszym skazaniem, warunkowała bezzasadność wniosków apelacyjnych, których skutkiem miało być łagodzące rozstrzygnięcie reformatoryjne Sądu Okręgowego. Brak było również podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>W zaskarżonej części, tj. odnośnie kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego oraz represji karnej wymierzonej oskarżonemu w związku z niniejszym skazaniem, pierwszoinstancyjny wyrok utrzymano w mocy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

-----	-----
Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za II instancję, na które składały się: 400 zł opłaty od kary oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia pism w postępowaniu apelacyjnym.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kwalifikacja czynu oskarżonego jako wyczerpującego znamiona art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wymiar kary pozbawienia wolności, jej warunkowe zawieszenie oraz nawiązka	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo	

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana